Я сам собі у городі гучному,
Навкруг усе біжить і метушиться,
А я сиджу в куточку мовчазному,
Моє життя — самотня тиха праця.

Не хочеться між ці виходить люде:
Я з їми так давно вже розрізнився
І знаю я, що богом їм не буде
Той бог, що я ввесь вік йому молився.

У їх стоять свої боги й кумири,
І осміють вони мене з моїми
Надіями і думами, без міри
Моїй душі і серцю дорогими.

Нехай собі! Я буду працювати!..
І знаю я: не дурно роблять руки:
Впаде мій сів, — і хліб ми будем мати,
А хоч не ми, — дочки, сини й онуки.

І знаю я: є чари в тихім слові,
Не продвенить воно даремно в світі:
Впадуть колись божища стоголові,
Впадуть у прах кумири гордовиті!